

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző ~~Csakorda bácsi~~ szépíti Budapest

Tárgy

712. 21

Cím:

Idő

"1958"

Forrás:

Esti Hírlejt

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1958. 7. 17.

Már egész Budafokon mindenki arról beszél, mennyire megszépült a Gyár utca az utóbbi években. A költségvetési keretek nem tudnak róla, hivatalosan senki sem csinálta, mégis kedves, virágos sétány bontakozott ki az egykori törmelékklüppök és sártenger helyén.

A park közepén tényérnyi kis trafik, teteje zöldre festve. A trafikos, fáradt arcú fiatalember, a kérdésre, hogy ki csinálta ezt, egyszerűen válaszol:

— Az apám.

Már jön is nyikorgó talicskáját tolva; Csakorda Rezső, kisdohányáruda-vezető. — Leülünk beszélgetni a vadonatúj kis padra a trafik mellett. Csak arra kér, ne takarjam el a szép nagy sárga betűket: „A Kartonlemezgyár ajándéka.” Csak hadd lássák innen szemközt, a Zománcedény igazgatósági épületéből. Mert a következő padot nekik kell adniok.

Hetvennyolc éves Csakorda Rezső, negyvenkét esztendeje rokkant meg, az első világháborúban. Egy darabig kertészkedett, de most, hogy a második világháborúban a tanárfia is megrokkant, ezt a trafikot kérték, annak a jövedelméből éldegélnek.

Négy éve, amikor idejöttek, 1955 elején itt sártenger volt, körülötte téglahalmok. Rezső bácsi akkor szerzett egy talics-

kát és elkezdte hordani, planirozni a földet. Százötven méteren alapította meg a maga kis birodalmát. A szemközti gyárak: a Szesz-Élesztő, a Zománcedény, a Nyomdafesték, a Kartonlemez és odébb a Beloianisz munkásai alaposan meglepődtek, amikor jöttek a Déli-vasútról vagy a Vágóhid utca felől és látták, hogy a fürge kis öregember szívós munkával milyen kényelmet teremt a számukra.

Pedig még csak most jött a java. A talicskába kertihomok került, szép köveket hozott hat kilométerről a kis öregember, eltakarította a gáz és már tavaly felütötték fejüket virágágyaiban a piros, kék és sárga virágok. Aztán összeszövetkezett a tűzoltóparancsnokkal, hogy fásítani fognak. A talaj itt két-három méter mélyen salak, egyetlen facsemetéhez tizenkilenc talicska kertiföldet kell hozni, de már ott sorakoznak a díszcserjék és akácok sörben, kellemes árnyékba várva a sétálni vágyókat.

Amikor a szomszédságban építeni kezdték a budafoki hőerőművet, a 23-as Építő Vállalat felvonulási épületet emelt a szomszédságban. Rezső bácsi külön engedéllyel leszerződött a fiatalokkal és 250 forintért úgy rendbe hozták a csöpp trafikot, hogy most szebben ragyog, mint egy balatoni goniba. A tető három oldalára messzire láthatóan ezeket a

szavakat festette Rezső bácsi sajátkezűleg: Tiszta — Virágos — Budapestet! A negyedik oldalra pedig, ahová a Déli-pályaudvarról kifutó vonatok napi 20—30 ezer főnyi utasközönsége lát, ezt az intést: „Ne szemelelj!”

Ezzel volt a legtöbb baj. A szemeléléssel. Az emberek megszokták, hogy itt mindent el lehet dobni. Rezső bácsi évig hajlongott zokszó nélkül utánuk és szedegette a papírt, csutkát, gyümölcsmagot. Egy szót sem szólt. Eleinte rá se hederítettek, aztán egycsapásra megszűnt a szemelélés. Az emberek elszégyelltek magukat és most egymást figyelmeztetik.

Az építőipari fiatalok már kertesítik a felvonulási ház udvarát. Így van ez jól — mondja Rezső bácsi —, hadd kapjanak rá minél többen. Megkérdem, mi a kívánsága?

— Adjon egy padot a Zománcedénygyár — feleli.

Nem is olyan halk kérdés ez, már a taggyűléseken is ostromolják érte az igazgatót. Na és aztán?

— Azután adjon egy-egy padot a Szesz-Élesztő és a Nyomdafesték.

És ha ez is megvan?

— Akkor jelentem, hogy a munkát bevégeztem, adjanak más területet. Ne féljen, szerződéssem van Szent Péterrel,

hogy 102 évig élek, még van időm hat-nyolc kertre.

Gesztelyi Nagy Zoltán